

של אנשי תרמוד, אלא תרמוד
שהוא במדבר בהרים, ושם
מתאספים כל הרוחות והצדדים
האחרים. ואותו נשר היה טס
לשם בשעה אחת.

בין שהיה עומד על המקום
ההוא, הגביה הנשר, ושלמה
כתב פתק והשליכו לשם, ונצול
מאלו הרוחות. והנשר היה
מסתפל תוף החשף של ההרים
למקום ששם נמצאים עזא
ועזאל, שהם שם אסורים
בשלשלאות של ברזל קבועות
תוף התהום, ואין יכלת (רשות)
לאדם בעולם להפגס לשם,
ואפלו עופות השמים, חוץ
מבלעם.

ובין שהנשר מסתפל תוף החשף
הגדול, יורד למטה ולוקח את
שלמה המלך תחת פנף השמאלי,
ומכסה אותו, ועומד על אלו
השלשלאות, והולך ומתקרב
אליהם, ושלמה אז מוציא טבעת
(שורטינגא) שחקוק עליה שם קדוש,
ושם בפי הנשר, ומיד הם היו
אומרים כל מה שרוצה שלמה
המלך, ומשם היה יודע שלמה
חכמה עליונה. זהו שפתוב
(מלכים-א ט) ו'יבן וגו' את תדמר
[תרמוד] בארץ. וכי בנינים היה
עושה בארץ? אלא מהו ו'יבן?
הסתפל בשכלו וידע לאותו מקום
לדעת בו חכמה (עליונה. כמו שנאמר

(נחמיה ח) ו'בינו במקרא).

עד שהיו יושבים, אותו נשר חזר
אליהם ושושנה אחת בפיו,
והשליך לפניהם והלך לו. ראו
ושמחו. אמר רבי פנחס, ולא
אמרתי לכם שנשר זה בשליחות
של קונו הולך ובא? שושנה זו
היא שושן עדות שאמרת, ו
הקדוש ברוך הוא שלח אותה
אצלנו.

לדוד ללמד. וכי שושן עדות איזו

תרמוד דאיהו במדבר בהרים, ותמן מתפנשי
כל רוחין וסטרין אחרנין. וההוא נשרא הוה
טאס לתמן, בשעתא חדא.

בין דקאים על ההוא דוכתא, אנבה נשרא,
ושלמה כתב פתקא, וארמי תמן,
ואשתזיב מאינון רוחין. ונשרא הוה מסתפל
גו חשוכא דטורין, לאתר דתמן עזא ועזאל,
דאינון תמן אסירין בשלשלאי דפרזלא, נעיצן
גו תהומי. ולית יכילו (ס"א רשו) לבר נש בעלמא
(דף ר"ג ע"ב) למיעל תמן, ואפילו עופי שמיא,
בר בלעם.

ובין דנשרא מסתפל גו חשוכא רברבא, מאיף
לתתא, ונטיל ליה לשלמה מלפא תחות
גדפהא שמאלא, ומכסייא ליה. וקיימא על
אלין שלשלאי, ואזלא ומקרבא לגבייהו,
ושלמה כדין אפיק עזקא, (שורטינגא) דחקיק עליה
שמא קדישא, ושוי בפומא דנשרא. ומיד,
אינון הוו אמרי, כל מה דבעי שלמה מלפא,
ומתמן הוה ידע שלמה חכמתא (עלאה). הךא
הוא דכתיב, (מלכים א ט) ו'יבן וגו' את תרמוד
במדבר בארץ. וכי בניינא הוה עביד בארץ.
אלא מהו ו'יבן. אסתפל בסכלתנו, וידע לההוא
דוכתא, למנדע ביה חכמתא. (עלאה כמה דאת אמר
(נחמיה ח) ו'בינו במקרא).

עד דהוו יתבי, הא נשרא אתיא לגבייהו,
ושושנה חדא בפומה, ושדי קמייהו,
ואזלת לה, חמו וחדו. אמר רבי פנחס, ולא
אמינא לכו, דנשרא דא בשליחותא דמארה,
אזלא ואתיא. שושנה דא, איהי שושן עדות
דקאמינא, וקודשא בריך הוא שדר ליה לגבן.
פתח כמלקדמין ואמר, (תהלים ט) למנצח על
שושן עדות מכתם לדוד ללמד. וכי

פתח כמקדם ואמר, (תהלים ט) למנצח על שושן עדות מכתם